

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **F. F.,** zast. Mgr. Kateřinou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem Ostrovní 30, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2009, č. j. 7 Ca 171/2008 - 65,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2009, č. j. 7 Ca 171/2008 - 65, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Stěžovatel se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2009, č. j. 7 Ca 171/2008 - 65, jímž městský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2008, č. j. S-MHMP 79328/2008/OST/Pt/Vr, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 15 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 12. 2007, č. j. 039013/07/OV/Jdo, jímž správní orgán I. stupně stěžovateli uložil pokutu ve výši 200.000,- Kč za spáchání přestupku dle § 178 odst. 1 písm. f) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona), ve znění pozdějších předpisů, jehož se stěžovatel měl dopustit tím, že v srpnu 2007, v rozporu s územním souhlasem ze dne 9. 8. 2007, č. j. 033008/07/OÚR/OÚR, provedl na pozemcích parc. č. 112/3 a parc. č. 439/106 v k. ú. Štěrboholy výkop o rozměrech cca. 21 x 27 m a hloubce cca 5 m.

Stěžovatel namítá, že:

1) městský soud se nevypořádal s žalobní námitkou, že v protokolu ze dne 22. 8. 2007 se hovoří o „městském statikovi“, přičemž osoba, která je takto označena (Ing. M.), městským statikem není;
2) konstatování z protokolu ze dne 22.8.2007, o hloubce výkopu 5m, nemůže být bráno v potaz, když stěžovatel založil do spisu fotografie ze dne 22.8.2007, ze kterých je zřejmé (při srovnání výšky tam zachycených osob), že hloubka výkopu nemohla být 5m. To vyplývá i ze statického posudku Dr. Ing. P. (údaj o hloubce výkopu 3,2 m) a z projektu Ing. F. ze dne 11. 9. 2007. Zjištění o 5-metrové hloubce výkopu vyplývá jen z tvrzení v protokolu ze dne 22.8.2007, avšak ze stěžovatelem založených důkazů (fotografie, posudky, projekty) vyplývá opak. Pokud městský soud k hloubce 5m argumentuje sdělením stěžovatele, že si chtěl budovat pod domem garáže, tento závěr městský soud učinil bez toho, že by se zabýval projektem domu, aby určil hloubku výkopu potřebného k těmto pracem.
3) pokud stěžovatel nedoložil fotodokumentaci zatopené techniky (a proto mu městský soud neuvěřil, že jednal v krajní nouzi), stěžovatel uvedl do protokolu, že v době samotné živelní události nefotil. Následně pořízené fotografie se mu nepodařilo dohledat, proto k prokázání této skutečnosti navrhoval výslech svědků. Pokud k nim městský soud uvedl, že *„svědci by nepochybně vypovídali ve prospěch žalobce“*, takový závěr nelze učinit bez realizace svědecké výpovědi, nelze ho učinit předem na základě domněnky, že pokud svědci pracovali pro stěžovatele, budou vypovídat křivě;
4) argumentuje-li se tím, že pokud by byl výkop proveden v povoleném rozsahu a řádně zajištěn, nemohlo by k sesuvům jeho stěn dojít ani v případě větších dešťových srážek, toto tvrzení nemá oporu ve spise, jedná se o nepodložené tvrzení. Stěžovatel prokázal, že se jednalo o živelní pohromu. V důsledku ní, aby zachránil majetek a zajistil výkop, musel stěžovatel odstranit rozmáčenou hlínu a vodu z výkopu, proto musel být výkop zvětšen. Stěžovatel tak jednal v krajní nouzi, přičemž výkop zajistil;
5) argumentuje-li se tím, že výkopem nastala havarijní situace, při které hrozilo zřícení stavby (haly) na sousedním pozemku, čímž došlo i k ohrožení lidských životů, pak odkazuje na zápis z 29. 8. 2007, a uvádí, že jednalo-li by se o havarijní stav, jistě by správní orgán I. stupně neponechával 6 dnů k zajištění výkopu;
6) navíc není jasné, jakými důkazy mělo být prokázáno, že by se stavba na sousedním pozemku měla zřítit. Stěžovatel v době před výkopem umístil na stavbu (na níž již byly trhliny) opatření, aby mohlo být pozorováno, zda se trhliny zvětšují; v době po zaplavení výkopu a jeho zvětšení ovšem nebyl pozorován žádný posun. Odkazuje-li se na popraskané sádrové terče osazené 28. 8. 2007, z fotografií stěžovatele vyplývá, že stavba byla před živelní událostí i po ní ve stejném stavu;
7) městský soud má za to, že srážky neměly vliv na hloubku výkopu, resp. že není rozumný důvod k prohloubení výkopu v důsledku naplavení zeminy. Stěžovatel k tomu uvádí (stejně jako již ve správním řízení), že půda byla promáčená, proto musel výkop prohloubit, aby mohlo dojít k záchraně stěžovatelova majetku a k řádnému zabezpečení výkopu. Stěžovatel má za to, že soud zde posoudil odbornou otázku bez odborných znalostí; tato skutečnost by měla být odborně posouzena;
8) argumentuje-li se tím, že v případě dodržení územního souhlasu by k sesuvu půdy v takovém rozsahu a k ohrožení sousední nemovitosti nedošlo, neuvádí se, které důkazy pro prokázání této skutečnosti svědčí;

9) pokud je stěžovateli vytýkáno, že stěžovatel pokračoval přes zákaz činnosti nadále v pracech, ani to není ničím doloženo. Pokud stěžovatel prováděl nějakou činnost, jednalo se jen o zabezpečení výkopu a záchranu stěžovatelova majetku;
10) argumentuje-li se tím, že byla ohrožena stabilita přilehlé komunikace, ani to z ničeho nevyplývá. Právě naopak (jak stěžovatel uvedl do protokolu), správní orgán I. stupně nařídil, aby na tuto údajně ohroženou silnici byla přistavena těžká technika (cca 40 tun). Kdyby byla komunikace ohrožena, nebylo by takové jednání logické;
11) pokud městský soud uzavřel, že výše pokuty odpovídá okolnostem daného případu, přičemž stěžovatel ani nepředložil jiné konkrétní rozhodnutí žalovaného, které by vycházelo z podobných skutkových okolností, městský soud by měl v obdobných případech rozhodovat stejně. Stěžovatel odkazuje na propadnutí ve Stromovce, kde se půda skutečně propadla a hrozilo reálné ohrožení života - v takovém případě byla uložena pokuta 200.000,- Kč. Pokuta se dle stěžovatele nejeví přiměřená závažnosti situace;
12) stěžovatel uváděl a upozorňoval na nezákonné chování pracovnice správního orgánu I. stupně. Jako novou skutečnost uvádí, že zde pravděpodobně existuje vztah mezi danou pracovnicí a majitelem budovy, která měla být údajně ohrožena.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z kasační stížnosti je naprosto zřejmá snaha stěžovatele vyhnout se odpovědnosti za spáchaný přestupek, o čemž svědčí mimo jiné fakt, že stěžovatel nyní namítá a zpochybňuje skutečnosti, které však v rámci správního řízení neuplatnil, ani na ně zvlášť neupozornil. To svědčí dle žalovaného o stěžovatelově snaze odvést pozornost od jeho skutečně zaviněného protiprávního jednání.

Stěžovatelem podaná žaloba, jakož i kasační stížnost, *„stojí a padá“* na údajně nesprávně zjištěné hloubce výkopu, na napadení funkce městského statika, na údajně nedostatečném a nesprávném posouzení havarijní situace, která měla stěžovatele k předmětnému jednání v podstatě donutit, a s údajným nedostatečným prokázáním havarijního stavu sousední budovy.

Hloubku výkopu určil správní orgán I. stupně v rámci místního šetření 22. 8. 2007 společně s přizvaným odborníkem v oblasti bezpečnosti staveb. Hloubka byla určena jen přibližně, nicméně bylo evidentní, že povolená hloubka 1,5 m byla výrazně překročena. V souvislosti s tím byla konstatována existence systémových trhlin na 4 místech přilehlé skladové haly, prokazujících pokles jejích základů. Šlo o zjištění správního orgánu, podpořené odborníkem v dané oblasti. Toto zjištění navíc nebylo v průběhu místního šetření ani v průběhu dalšího správního řízení stěžovatelem napadeno nebo zásadním způsobem zpochybněno.

Námitky ohledně údajně nezdvořilého a zaujatého chování pracovnice správního orgánu I. stupně nebyly po celou dobu správního řízení stěžovatelem uplatněny.

Stěžovatel nejednal v krajní nouzi. Jeho jednání následující po prvním místním šetření (22. 8. 2007), kdy stěžovatel nerespektoval jakákoli nařízení a výzvy k bezodkladnému zastavení stavebních prací v souvislosti s výkopem, k vyznačení prostoru se zákazem vstupu a k zabezpečení výkopu v žádném případě nesvědčí o tom, že by jednal v krajní nouzi ani o tom, že by měl zájem závadný stav jakkoli odstranit. Tento následný

postoj stěžovatele k celé záležitosti se pak zákonitě odrazil i na výši uložené pokuty, kterou žalovaný pokládá za zcela adekvátní a přiměřenou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných, tj. z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Před posouzením jednotlivých stížních bodů Nejvyšší správní soud upozorňuje, že shledal v řízení před městským soudem vadu, neboť městský soud rozhodoval v nesprávném obsazení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. V projednávané věci byla stěžovateli uložena pokuta za spáchání přestupku, proto měl podle § 31 odst. 2 s. ř. s. v soudním řízení správním před městským soudem rozhodovat specializovaný samosoudce. Věc však byla projednána a rozhodnuta v senátě složeném z předsedy a dvou soudců. Při posouzení této otázky však kasační soud vyšel z konstantní judikatury zdejšího soudu, podle které *„vydá-li rozhodnutí jiný samosoudce nebo senát, než který k tomu byl povolán platným rozvrhem práce soudu, nebo rozhodoval-li místo senátu ve věci samosoudce, jedná se o rozhodování soudu v nesprávném obsazení zakládající zmatečnost řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Jestliže však místo samosoudce rozhodoval senát, jde sice také o nesprávné obsazení soudu, ale není to vadou takové intenzity, která by sama o sobě byla důvodempro zrušení rozhodnutí soudu prvého stupně. V takovém případě není žalobce nikterak krácen na svých subjektivních právech veřejnoprávního charakteru“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 5/2003 - 32, www.nssoud.cz). Se závěry této dosavadní rozhodovací činnosti se Nejvyšší správní soud i v nyní posuzované věci ztotožňuje a neshledal důvodu se od ní odchýlit. Uzavírá proto, že tato vada není sama o sobě důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu.

Dále je třeba ke kasačnímu bodu 12) konstatovat, že se jím pro jeho obecnost nemohl Nejvyšší správní soud vůbec zabývat. Z tohoto kasačního bodu, po konstataci předchozích námitek stěžovatele v řízení, vyplývá jen, že tu snad má být nějaký vztah mezi pracovnicí správního orgánu I. stupně a vlastníkem sousední budovy. Stěžovatel však nijak nespecifikuje, o jaký vztah by se mělo jednat, natož aby k prokázání tohoto svého obecného tvrzení označil jakékoli důkazy.

Odmítnout je třeba kasační bod 1), v němž stěžovatel namítá označování Ing. P. M. (osoby, která byla přítomna místnímu šetření 22.8.2007) pojmem *„městský statik“*. Toto označení Ing. M. žalovaným v napadeném rozhodnutí bylo stěžovateli známo již v době podání žaloby k městskému soudu, přesto žaloba obdobný žalobní bod ani v náznaku neobsahuje. Opírá-li tedy o tento důvod stěžovatel svou kasační stížnost přes to, že tento důvod neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl, je tento stížní bod nepřípustný podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Podobně stížní bod 11) o nepřiměřenosti výše pokuty a o nestejné rozhodovací praxi správních orgánů nenachází svůj předobraz v žalobě. Proto i tento stížní bod je třeba odmítnout jako nepřípustný podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Pokud takový žalobní bod stěžovatel uplatnil u jednání dne 20. 11. 2009, městský soud pochybil, pokud se jím vůbec zabýval. Postupoval tak totiž v rozporu se zásadou koncentrace vyjádřenou v § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. Citovaná ustanovení totiž výslovně umožňují rozšíření žaloby jen ve

lhůtě 2 měsíců od doručení napadeného rozhodnutí, kdy zmeškání této lhůty nelze prominout. Toto pochybení městského soudu však nemělo vliv na zákonnost jeho rozsudku, když ani tento postup (věcné přezkoumání žalobního bodu, jímž se městský soud neměl zabývat) nepřinesl pro stěžovatele příznivější rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Ani stížní bod 8) nenachází v žalobě svůj předobraz. Napadaný závěr o tom, že pokud by byl výkop proveden v rámci povolených rozměrů a byl řádně zajištěn, k sesuvům jeho stěn a k poškození přilehlé haly by nemohlo dojít, a to ani v případě větších dešťových srážek, stěžovatel sice pod bodem 9) žaloby cituje, avšak na žádném místě žaloby neuvádí žádné skutečnosti, které by tento závěr zpochybňovaly. Proto Nejvyšší správní soud i tento stížní bod jako nepřípustný podle § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítá.

Ani otázku 6-denní lhůty k zabezpečení výkopu stěžovatel v žalobě nevznesl; proto i u stížního bodu 5) Nejvyšší správní soud konstatuje, že tento důvod stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl, proto je tento stížní bod nepřípustný podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Obdobně stěžovatel v žalobě nenapadá ani skutečnost, že v pracech pokračoval i přes zákaz činnosti [stížní bod 9)]. Jediným předobrazem tohoto stížního bodu by snad mohla být třetí věta bodu 6) žaloby, kde stěžovatel k závěru žalovaného, že byla vydána výzva k zastavení prací a provedení zabezpečení stavby, kterou stěžovatel neměl uposlechnout a měl ohrozit stabilitu komunikace, uvádí: *„Tvrzení, že žalobce neuposlechnul, není pravdivá.“* Na tuto větu však navazuje stěžovatelova argumentace o zpracování projektu zabezpečení výkopu, o tom, že stěžovatel informoval správní orgán I. stupně, kdo stavbu provede, a námitky směřující proti ohrožení komunikace. Z toho je zjevné, že v žalobě stěžovatel nenamítal nesprávnost dílčího závěru žalovaného o pokračování ve stavebních pracech i přes zákaz činnosti, svou argumentaci naopak soustředil na závěry o nezabezpečení stavby a o ohrožení přilehlé komunikace. Proto Nejvyšší správní soud jako nepřípustný odmítá podle § 104 odst. 4 s. ř. s. i tento stížní bod.

Důvodným není stížní bod 6), v němž stěžovatel napadá závěr o hrozbě zřícení přilehlé haly (a tím i ohrožení životů), kdy argumentuje 6-denní lhůtou k zajištění výkopu a tím, že stěžovatel umístil před výkopem na stavbu pásky, u nichž nebyl pozorován žádný posun (bez ohledu na popraskané sádrové terče osazené 28.8.2007). Podle stěžovatele pak není ani jasné, z jakých důkazů má vyplývat hrozba zřízení budovy.

Městský soud ve svém rozsudku v tomto směru odkazuje na odborná vyjádření učiněná u místních šetření a na pořízenou fotodokumentaci, kdy zdůrazňuje zápis z jednání 25. 9. 2007 a dále konstatuje, že vliv na sousední budovu byl zjištěn 29. 8. 2007 (popraskané sádrové terče osazené dne 28. 8. 2007). S ohledem na to, že městský soud tuto svou argumentaci již dále nerozvádí, pohybuje se jeho úvaha na samé hranici přezkoumatelnosti, zejména za situace, kdy zápis z 25. 9. 2007 zachycuje toliko obavy provozovatele přilehlé haly z jejího zřícení, nikoli však objektivně zjištěný stav, který by narušení statiky haly nasvědčoval.

Nejvyšší správní soud proto ze správního spisu ověřil, že jeho součástí je m.j. zápis z místního šetření konaného 29.8.2007 (jehož obsah byl městským soudem konstatován u jednání dne 20. 11. 2009), ve kterém je obsaženo zjištění, že dne 28. 8. 2007 byly osazeny na budovu sádrové terče, které již po jednom dni vykazují drobné změny, což je dokumentováno fotografiemi zachycujícími popraskání terčů v místě (dne 28. 8. 2007 již existujících) spár na budově.

Nejvyšší správní soud tak nepřisvědčuje stěžovateli v tom, že by k žádnému posunu zdí nedocházelo. Tento posun je totiž jednoznačně dokumentován prasklinami na sádrových terčích zjištěných již jediný den po jejich osazení.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že úvaha městského soudu o tom, že ohrožení sousední budovy bylo zjištěno 29. 8. 2007 s ohledem na popraskání sádrových terčů osazených 28. 8. 2007, v konfrontaci s obsahem správního spisu obstojí. S ohledem na tuto existentní úvahu městského soudu v jeho rozsudku pak nelze stěžovateli přisvědčit v tom, že by z rozsudku nevyplývalo, z jakých důkazů má tato skutečnost vyplývat.

Důvodným však již je stížní bod 10), v němž stěžovatel městskému soudu vytýká přijetí kategorického závěru o tom, že byla ohrožena přilehlá komunikace, aniž by něco takového plynulo ze spisového materiálu. Obdobnou námitky vznesl stěžovatel i v žalobě proti napadenému rozhodnutí v žalobních bodech označených č. 7) a 9). Těmito námitkami stěžovatele se však městský soud ve svém rozsudku nikterak nezabývá krom toho, že v jiné souvislosti cituje větu zápisu z ústního jednání konaného 28. 8. 2007 *„přitom výkopem byla ohrožena stabilita uvedené komunikace“* (str. 4 in fine rozsudku městského soudu). Z tohoto důvodu je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Stížním bodům 2), 3), 4) a 7) je pak společné, že jimi stěžovatel napadá správnost skutkových zjištění městského soudu o hloubce výkopu a o vlivu srážek na hloubku výkopu (s ohledem na odstranění podmáčení půdy, aby stěžovatel mohl zachránit bagr, který se na podmáčené půdě propadl, a aby mohl provést zabezpečení výkopu).

K prokázání svých tvrzení o těchto skutečnostech stěžovatel navrhl provedení důkazu výslechem svědků P. S. (bagristy) a Z. Š. (který byl bagrování přítomen), a to již v žalobě.

Městský soud tyto důkazy neprovedl, k čemuž v odůvodnění rozsudku uvedl, že *„pokud by žalobce tuto skutečnost prokázal, soud by se dále mohl zabývat přiměřeností tohoto zákroku ... Žalobce však soudu předložil fotografie, na nichž není ani přinejmenším zobrazena zaplavená stavební technika a její vyprošťování. Toto tvrzení žalobce se nepodává ani z jiných jím předložených důkazů či obsahu správního spisu ... S ohledem na nepředloženou fotodokumentaci soud neprovedl výslech žalobcem navržených svědků. Tito svědci nutně musí mít vztah k žalobci, pro kterého vykonávali předmětné práce, jejich výpověď by tedy bez zároveň předložených jiných důkazů (fotografie) neměla vypovídací hodnotu schopnou prokázat žalobcovo tvrzení. Tito svědci by nepochybně vypovídali ve prospěch žalobce.“*

Dle ustálené rozhodovací praxe soudů rozhodujících ve správním soudnictví i soudů rozhodujících v občanském soudním řízení nelze provedení důkazu odmítnout s tím, že od něj nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti (např. nevyslechnutí navržených svědků s poukazem na propojenost s účastníkem), neboť nelze předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, které nebyly provedeny. Jsou-li zjištěny skutečnosti, které mohou ovlivnit svědkovou věrohodnost (např. poměr k účastníkům), neznamená to nezpůsobilost svědčit; tyto okolnosti vezme soud v úvahu při hodnocení svědkovy výpovědi. Důvodem k tomu, aby soud odmítl provést navržený důkaz, nemůže být jeho nevěrohodnost. Závěr o věrohodnosti důkazu je již součástí jeho hodnocení, přičemž nelze hodnotit důkaz, který nebyl proveden (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2002, sp. zn. 29 Cdo 2893/2000, publ. v časopise Soudní judikatura pod č. 190/2002 a ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. 40/2003, či ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 22 Cdo 2516/2008, obojí dostupné na www.nsoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 6. 2003, č. j. 22 Ca 421/2002 - 35, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 39/2003, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 6 Afs 26/2004 - 41, dostupný na www.nssoud.cz).

Městský soud však postupoval v rozporu s těmito obecně přijímanými závěry rozhodovací praxe, pokud předem, bez provedení výslechu navržených svědků, usoudil na jejich nevěrohodnost s tím, že by jistě vypovídali ve prospěch stěžovatele, když nutně musejí mít vztah ke stěžovateli, pro kterého práce vykonávali.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že odmítnutím provedení výpovědí svědků na základě hodnocení jejich věrohodnosti zatížil městský soud řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Obiter dictum Nejvyšší správní soud doplňuje, že provedení důkazů v soudním řízení správním není a priori vyloučeno případnou skutečností, že tyto důkazy nebyly navrženy již v řízení před správními orgány. Podle stabilní judikatury zdejšího soudu (viz např. rozsudek ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 Afs 70/2008 - 127, či ze dne 28. 11. 2008, č. j. 7 Afs 79/2007, www.nssoud.cz) stávající systém soudního přezkumu správních rozhodnutí je založen na zásadě plné jurisdikce. To znamená, že krajský (městský) soud je povinen vypořádat se i s nově navrženými důkazními prostředky a posoudit jejich relevanci, nikoliv je paušálně odmítnout. Pokud tak neučiní, zatíží svoje řízení vadou. Na straně jedné totiž samozřejmě platí, že soud přezkoumává napadené správní rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K objasnění tohoto skutkového a právního stavu je však rozhodující soud oprávněn zopakovat nebo i doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Soud má pravomoc i zjistit nový skutkový stav jako podklad pro své rozhodování, přitom zváží rozsah doplnění dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu. Jakýkoliv jiný výklad proto smysl tzv. plné jurisdikce ve správním soudnictví popírá (viz také rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, Sb. NSS č. 618/2005, www.nssoud.cz). Pokud by totiž platilo, že respektování skutkového a právního stavu z doby rozhodování správního orgánu znamená i nemožnost provést další dokazování, odporoval by tento výklad výslovnému znění ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. Tím by se však správní soudnictví dostalo na časové ose zpět před rok 2003 (tj. před nabytí účinnosti s.ř.s.), a to do situace, kterou Ústavní soud (viz nález ze dne 27. 6. 2001 sp. zn. Pl.

ÚS 16/99, publ. pod č. 276/2001 Sb., nalus.concourt.cz) oprávněně prohlásil za protiústavní a také za odporující čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.).

V situaci, kdy se městský soud dosud řádně nevypořádal s předloženými důkazy, je předčasné hodnotit správnost právních závěrů městského soudu o tom, zda stěžovatel jednal v krajní nouzi či nikoli [část stížního bodu 4)].

Ze shora uvedených důvodů, t. j. pro nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu a pro vady řízení, které mohly mít za následek jeho nezákonnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty prvé části před středníkem s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku je městský soud vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. dubna 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu